II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 240/2014

z dnia 7 stycznia 2014 r.

w sprawie europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 [1], w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Celem niniejszego rozporządzenia jest ustanowienie europejskiego kodeksu postępowania służącego wspieraniu państw członkowskich oraz ułatwieniu im organizacji partnerstwa w zakresie umów partnerstwa i programów wspieranych w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR). Przedmiotowe fundusze funkcjonują obecnie we wspólnych ramach i są określane jako „europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne" (zwane dalej „EFSI").

(2) EFSI są od dawna realizowane na zasadzie współpracy. Zasada partnerstwa oznacza ścisłą współpracę między instytucjami publicznymi, partnerami gospodarczymi i społecznymi oraz podmiotami reprezentującymi społeczeństwo obywatelskie na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w trakcie całego cyklu programowania obejmującego przygotowanie, wdrożenie, monitorowanie i ocenę.

(3) Wybranymi partnerami powinny być najbardziej reprezentatywne właściwe zainteresowane strony. Procedury wyboru powinny być przejrzyste i należy w nich uwzględnić różne ramy instytucjonalne i prawne państw członkowskich oraz ich kompetencje krajowe i regionalne.

(4) Grono partnerów powinno obejmować instytucje publiczne, partnerów gospodarczych i społecznych oraz podmioty reprezentujące społeczeństwo obywatelskie, w tym partnerów działających na rzecz ochrony środowiska, organizacje społecznościowe i wolontariackie, które mogą mieć znaczny wpływ na wdrażanie umów partnerstwa i programów lub które mogą odczuwać znaczne skutki wdrożenia takich umów i programów. Szczególną uwagę należy poświęcić włączeniu grup, które mogą odczuwać skutki programów, a które mają trudności z wywieraniem na nie wpływu, zwłaszcza społeczności znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji i najbardziej marginalizowanych, które są najbardziej zagrożone dyskryminacją lub wyłączeniem społecznym, w szczególności osób z niepełnosprawnościami, migrantów i Romów.

(5) Do celów wyboru partnerów należy uwzględnić różnice między umowami partnerstwa a programami. Umowy partnerstwa obejmują wszystkie EFSI, w ramach których zapewnia się wsparcie każdemu państwu członkowskiemu, natomiast programy dotyczą wyłącznie tych EFSI, z których są współfinansowane. Partnerami umów partnerstwa powinny być podmioty, które są odpowiednie w świetle planowanego wykorzystania wszystkich EFSI, natomiast w przypadku programów wystarczy, aby partnerami były podmioty właściwe w świetle planowanego wykorzystania EFSI, z których dofinansowany jest dany program.

(6) Partnerzy powinni uczestniczyć w przygotowaniu i wdrażaniu umów partnerstwa i programów. W tym celu należy ustanowić główne zasady i dobre praktyki dotyczące terminowych, istotnych i przejrzystych konsultacji z partnerami na temat analizy wyzwań i potrzeb, do których należy się odnieść, wyboru celów i priorytetów służących ich rozwiązaniu oraz na temat struktur koordynacyjnych i umów dotyczących wielopoziomowego zarządzania niezbędnych do skutecznej realizacji polityki.

[1] Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

(7) Partnerzy powinni być reprezentowani w komitetach monitorujących programy. W ramach przepisów regulujących członkostwo i procedury komitetowe należy promować ciągłość programowania i wdrażania oraz odpowiedzialność za programowanie i wdrażanie oraz wyraźne i przejrzyste rozwiązania o charakterze roboczym, a także terminowość i niedyskryminację.

(8) W ramach aktywnego uczestnictwa w komitetach monitorujących partnerzy powinni być zaangażowani w ocenę wyników dotyczących różnych priorytetów, odpowiednie sprawozdania z programów oraz w stosownych przypadkach nabory wniosków.

(9) Należy ułatwiać prowadzenie skutecznego partnerstwa poprzez wspieranie właściwych partnerów we wzmacnianiu ich zdolności instytucjonalnych w kontekście przygotowywania i wdrażania programów.

(10) Komisja powinna ułatwić wymianę dobrych praktyk, zwiększając zdolności instytucjonalne i rozpowszechnianie stosownych wyników wśród państw członkowskich, instytucji zarządzających i przedstawicieli partnerów, dzięki ustanowieniu wspólnoty praktyków ds. partnerstwa obejmującej wszystkie EFSI.

(11) Rola partnerów we wdrażaniu umów partnerstwa oraz w realizacji i skuteczności partnerstwa w okresie programowania powinna podlegać ocenie państw członkowskich.

(12) Aby wesprzeć państwa członkowskie oraz ułatwić im organizację partnerstwa, Komisja powinna udostępnić przykłady najlepszych praktyk stosowanych w państwach członkowskich,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się europejski kodeks postępowania w sprawie partnerstwa w ramach umów partnerstwa i programów wspieranych z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych.

ROZDZIAŁ II

GŁÓWNE ZASADY DOTYCZĄCE PRZEJRZYSTYCH PROCEDUR IDENTYFIKACJI WŁAŚCIWYCH PARTNERÓW

Artykuł 2

Reprezentatywność partnerów

Państwa członkowskie zapewniają, aby partnerzy, o których mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, byli najbardziej reprezentatywnymi właściwymi zainteresowanymi stronami oraz aby byli nominowani jako właściwie umocowani przedstawiciele, z uwzględnieniem ich kompetencji, zdolności do aktywnego uczestnictwa i odpowiedniego poziomu reprezentacji.

Artykuł 3

Określenie właściwych partnerów na potrzeby umowy partnerstwa

1. W odniesieniu do umowy partnerstwa państwa członkowskie określają właściwych partnerów spośród co najmniej następujących podmiotów:

a) właściwych władz regionalnych, lokalnych, miejskich i innych instytucji publicznych, w tym:

(i) władz regionalnych, krajowych przedstawicieli władz lokalnych oraz władz lokalnych reprezentujących największe miasta i obszary miejskie, których kompetencje wiążą się z planowanym wykorzystaniem EFSI;

(ii) krajowych przedstawicieli instytucji szkolnictwa wyższego, usługodawców w zakresie usług kształcenia i szkolenia oraz ośrodków badawczych w świetle planowanego wykorzystania EFSI;

(iii) innych krajowych instytucji publicznych odpowiedzialnych za stosowanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, w świetle planowanego wykorzystania EFSI; oraz w szczególności podmiotów ds. promowania równego traktowania, utworzonych zgodnie z dyrektywą Rady 2000/43/WE ([1]), dyrektywą Rady 2004/113/WE ([2]) oraz dyrektywą 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([3]);

b) partnerów społeczno-ekonomicznych, w tym:

(i) uznanych na poziomie krajowym organizacji partnerów społecznych, w szczególności ogólnych organizacji międzybranżowych i organizacji sektorowych, jeżeli przedmiotowe sektory mają związek z planowanym wykorzystaniem EFSI;

(ii) krajowych izb handlowych i stowarzyszeń przedsiębiorców reprezentujących ogólny interes sektorów i branż w świetle planowanego wykorzystania EFSI oraz w celu zapewnienia zrównoważonej reprezentacji dużych, średnich, małych oraz mikroprzedsiębiorstw, wraz z przedstawicielami ekonomii społecznej;

([1]) Dyrektywa Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. L 180 z 19.7.2000, s. 22).

([2]) Dyrektywa Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług (Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37).

([3]) Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23).

c) podmiotów reprezentujących społeczeństwo obywatelskie, takich jak partnerzy działający na rzecz ochrony środowiska, organizacje pozarządowe, a także podmiotów odpowiedzialnych za promowanie włączenia społecznego, równouprawnienia płci oraz niedyskryminacji, w tym:

(i) podmiotów działających w obszarach związanych z planowanym wykorzystaniem EFSI oraz ze stosowaniem zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, w oparciu o ich reprezentatywność, a także uwzględniając zasięg geograficzny i tematyczny, zdolności w zakresie zarządzania, wiedzę specjalistyczną i podejścia innowacyjne;

(ii) innych organizacji lub grup, na które w znaczący sposób wpływa lub może wpływać wdrażanie EFSI, w szczególności grup uznawanych za zagrożone dyskryminacją i wykluczeniem społecznym.

2. Jeżeli instytucje publiczne, partnerzy gospodarczy i społeczni oraz podmioty reprezentujące społeczeństwo obywatelskie ustanawiają organizację łączącą ich interesy w celu ułatwienia ich uczestnictwa w partnerstwie (organizacja patronacka), podmioty takie mogą nominować jednego przedstawiciela, który będzie przedstawiać poglądy organizacji patronackiej w ramach partnerstwa.

Artykuł 4

Określenie właściwych partnerów na potrzeby programów

1. W odniesieniu do każdego programu państwa członkowskie określają właściwych partnerów spośród co najmniej następujących podmiotów:

a) właściwych władz regionalnych, lokalnych, miejskich i innych instytucji publicznych, w tym:

(i) władz regionalnych, krajowych przedstawicieli władz lokalnych oraz władz lokalnych reprezentujących największe miasta i obszary miejskie, których kompetencje wiążą się z planowanym wykorzystaniem EFSI, z których dofinansowany jest dany program;

(ii) krajowych lub regionalnych przedstawicieli instytucji szkolnictwa wyższego, usługodawców w zakresie usług kształcenia i szkolenia i w zakresie usług doradczych oraz ośrodków badawczych w świetle planowanego wykorzystania EFSI, z których dofinansowany jest dany program;

(iii) innych instytucji publicznych odpowiedzialnych za stosowanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013 w świetle planowanego wykorzystania EFSI, z których dofinansowany jest dany program; oraz w szczególności podmiotów ds. promowania równego traktowania, utworzonych zgodnie z dyrektywą Rady 2000/43/WE, dyrektywą Rady 2004/113/WE oraz dyrektywą 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;

(iv) innych podmiotów zorganizowanych na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym oraz organów reprezentujących obszary, w których realizowane są zintegrowane inwestycje terytorialne i lokalne strategie rozwoju finansowane w ramach danego programu;

b) partnerów społeczno-ekonomicznych, w tym:

(i) uznanych na poziomie krajowym lub regionalnym organizacji partnerów społecznych, w szczególności ogólnych organizacji międzybranżowych i organizacji sektorowych, jeżeli przedmiotowe sektory mają związek z planowanym wykorzystaniem EFSI, z których dofinansowany jest dany program;

(ii) krajowych lub regionalnych izb handlowych i stowarzyszeń przedsiębiorców reprezentujących ogólny interes sektorów i branż w celu zapewnienia zrównoważonej reprezentacji dużych, średnich, małych oraz mikroprzedsiębiorstw, wraz z przedstawicielami gospodarki społecznej;

(iii) innych podobnych podmiotów zorganizowanych na szczeblu krajowym lub regionalnym;

c) podmiotów reprezentujących społeczeństwo obywatelskie, takich jak partnerzy działający na rzecz ochrony środowiska, organizacje pozarządowe, a także podmiotów odpowiedzialnych za promowanie włączenia społecznego, równouprawnienia płci oraz niedyskryminacji, w tym:

(i) podmiotów działających w obszarach związanych z planowanym wykorzystaniem EFSI, z których dofinansowany jest dany program, oraz ze stosowaniem zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, w oparciu o ich reprezentatywność, a także uwzględniając zasięg geograficzny i tematyczny, zdolności w zakresie zarządzania, wiedzę specjalistyczną i podejścia innowacyjne;

(ii) podmiotów reprezentujących lokalne grupy działania, o których mowa w art. 34 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013;

(iii) innych organizacji lub grup, na które w znaczący sposób wpływa lub może wpływać wdrażanie EFSI, w szczególności grup uznawanych za zagrożone dyskryminacją i wykluczeniem społecznym.

2. Jeżeli chodzi o programy w zakresie EWT, państwa członkowskie mogą włączyć do partnerstwa:

(i) europejskie ugrupowania współpracy terytorialnej działające w odpowiadających im transgranicznych lub transnarodowych obszarach programowania;

(ii) instytucje lub podmioty uczestniczące w opracowywaniu lub wdrażaniu strategii makroregionalnej lub strategii morskiej w obszarze programowania, w tym koordynatorzy priorytetowych obszarów strategii makroregionalnych.

3. Jeżeli instytucje publiczne, partnerzy gospodarczy i społeczni oraz podmioty reprezentujące społeczeństwo obywatelskie ustanawiają organizację patronacką, podmioty takie mogą nominować jednego przedstawiciela, który będzie przedstawiać poglądy organizacji patronackiej w ramach partnerstwa.

ROZDZIAŁ III

GŁÓWNE ZASADY I DOBRE PRAKTYKI DOTYCZĄCE ZAANGAŻOWANIA WŁAŚCIWYCH PARTNERÓW W PRZYGOTOWANIE UMOWY PARTNERSTWA I PROGRAMÓW

Artykuł 5

Konsultacje z właściwymi partnerami przy przygotowaniu umowy partnerstwa i programów

1. W celu zapewnienia przejrzystego i skutecznego zaangażowania właściwych partnerów państwa członkowskie i instytucje zarządzające prowadzą z nimi konsultacje na temat procesu i harmonogramu przygotowania umowy partnerstwa i programów. W ramach konsultacji przekazują partnerom pełne informacje dotyczące treści i ewentualnych zmian przedmiotowej umowy lub programów.

2. Jeżeli chodzi o konsultacje z właściwymi partnerami, państwa członkowskie uwzględniają konieczność:

a) terminowego ujawniania odpowiednich informacji i zapewnienia do nich łatwego dostępu;

b) zapewnienia partnerom wystarczającego czasu na przeanalizowanie kluczowych dokumentów przygotowawczych oraz projektu umowy o partnerstwa i projektów programów oraz na zgłoszenie uwag w sprawie tych dokumentów i projektów;

c) zapewnienia dostępnych kanałów, za pośrednictwem których partnerzy mogą zadawać pytania, wnosić wkład oraz poprzez które partnerzy będą informowani o sposobie, w jaki uwzględniono ich wnioski;

d) rozpowszechniania wyników konsultacji.

3. Jeżeli chodzi o programy rozwoju obszarów wiejskich, państwa członkowskie uwzględniają rolę, jaką przy angażowaniu właściwych partnerów mogą odgrywać krajowe sieci obszarów wiejskich ustanowione zgodnie z art. 54 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 ([1]).

4. Jeżeli między różnymi szczeblami administracji poniżej szczebla krajowego zawarte zostały formalne umowy, państwo członkowskie uwzględnia takie umowy dotyczące wielopoziomowego zarządzania zgodnie ze swoimi ramami instytucjonalnymi i prawnymi.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487).

Artykuł 6

Przygotowanie umowy partnerstwa

Państwa członkowskie angażują właściwych partnerów, zgodnie z ich ramami instytucjonalnymi i prawnymi, w przygotowanie umowy partnerstwa, a w szczególności w:

a) analizę zróżnicowań, potrzeb rozwojowych i potencjału wzrostu w odniesieniu do celów tematycznych, w tym celów zawartych w odpowiednich zaleceniach dla poszczególnych krajów;

b) podsumowania warunków wstępnych dla programów i kluczowych ustaleń ewaluacji *ex ante* umowy partnerstwa przeprowadzonej z inicjatywy państwa członkowskiego;

c) wybór celów tematycznych, szacunkowych alokacji EFSI oraz ich głównych oczekiwanych rezultatów;

d) opracowanie wykazu programów i mechanizmów na szczeblu krajowym i regionalnym w celu zapewnienia koordynacji między poszczególnymi EFSI oraz z innymi unijnymi i krajowymi instrumentami finansowania oraz z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym;

e) opracowanie rozwiązań zapewniających zintegrowane podejście do wykorzystania EFSI na rozwój terytorialny obszarów miejskich, wiejskich, przybrzeżnych i rybackich, a także obszarów o szczególnych uwarunkowaniach terytorialnych;

f) opracowanie rozwiązań zapewniających zintegrowane podejście do zaspokojenia szczególnych potrzeb obszarów geograficznych najbardziej dotkniętych ubóstwem lub grup docelowych najbardziej zagrożonych dyskryminacją lub wykluczeniem, ze szczególnym uwzględnieniem zmarginalizowanych społeczności;

g) wdrażanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 5, 7 i 8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013.

Artykuł 7

Informacje dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w umowę partnerstwa

W odniesieniu do umowy partnerstwa państwa członkowskie przedstawiają co najmniej następujące informacje:

a) wykaz partnerów zaangażowanych w przygotowanie umowy partnerstwa;

b) działania podjęte w celu zapewnienia aktywnego uczestnictwa partnerów, w tym działania podjęte w zakresie dostępności, w szczególności w odniesieniu do osób z niepełnosprawnościami;

c) rolę partnerów w przygotowaniu umowy partnerstwa;

d) wyniki konsultacji z partnerami oraz opis ich wartości dodanej w odniesieniu do przygotowania umowy partnerstwa.

Artykuł 8

Przygotowanie programów

Państwa członkowskie angażują właściwych partnerów, zgodnie z ich ramami instytucjonalnymi i prawnymi, w przygotowanie programów, a w szczególności w:

a) analizę i określenie potrzeb;

b) określenie lub wybór priorytetów i stosownych celów szczegółowych;

c) alokację funduszy;

d) określenie wskaźników specyficznych dla programów;

e) wdrażanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 7 i 8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013;

f) skład komitetów monitorujących.

Artykuł 9

Informacje dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w programy

W odniesieniu do programów państwa członkowskie przedstawiają co najmniej następujące informacje:

a) działania podjęte w celu zaangażowania właściwych partnerów w przygotowanie programów i ich zmiany;

b) planowane działania służące zapewnieniu uczestnictwa partnerów we wdrażaniu programów.

ROZDZIAŁ IV

DOBRE PRAKTYKI DOTYCZĄCE FORMUŁOWANIA ZASAD CZŁONKOSTWA ORAZ USTALANIA WEWNĘTRZNYCH PROCEDUR DLA KOMITETÓW MONITORUJĄCYCH

Artykuł 10

Zasady członkostwa w komitecie monitorującym

1. Przy formułowaniu zasad członkostwa w komitecie monitorującym państwa członkowskie uwzględniają zaangażowanie partnerów, którzy uczestniczyli w przygotowaniu programów, i dążą do promowania równości mężczyzn i kobiet oraz niedyskryminacji.

2. Jeżeli chodzi o komitety monitorujące programy w zakresie EWT, partnerów mogą reprezentować organizacje patronackie na szczeblu unijnym lub transnarodowym na rzecz programów współpracy międzyregionalnej i transnarodowej. Państwa członkowskie mogą angażować partnerów w przygotowania komitetu monitorującego, w szczególności poprzez ich uczestnictwo w komitetach koordynacyjnych na szczeblu krajowym zorganizowanych w uczestniczących państwach członkowskich.

Artykuł 11

Regulamin komitetu monitorującego

Przy formułowaniu regulaminu komitety monitorujące uwzględniają następujące elementy:

a) prawa głosu członków;

b) czas na zawiadomienie o posiedzeniach i przekazywanie dokumentów, który zasadniczo nie może być krótszy niż 10 dni roboczych;

c) ustalenia dotyczące publikacji i dostępności dokumentów przygotowawczych złożonych do komitetów monitorujących;

d) procedurę przyjęcia, publikacji i udostępnienia protokołu;

e) rozwiązania dotyczące ustanawiania i działań grup roboczych w ramach komitetów monitorujących;

f) przepisy dotyczące konfliktu interesów partnerów zaangażowanych w monitorowanie, ewaluację i nabór wniosków;

g) warunki, zasady i rozwiązania w zakresie przepisów dotyczących refundacji, możliwości budowania potencjału i korzystania z pomocy technicznej.

ROZDZIAŁ V

GŁÓWNE ZASADY I DOBRE PRAKTYKI DOTYCZĄCE ZAANGAŻOWANIA WŁAŚCIWYCH PARTNERÓW W PRZYGOTOWANIE NABORÓW WNIOSKÓW, SPRAWOZDAŃ Z POSTĘPÓW ORAZ W ODNIESIENIU DO MONITOROWANIA I EWALUACJI PROGRAMÓW

Artykuł 12

Obowiązki związane z ochroną danych, poufnością i konfliktem interesów

Państwa członkowskie zapewniają, aby partnerzy zaangażowani w przygotowanie naborów wniosków, sprawozdań z postępów oraz w monitorowanie i ewaluację programów byli świadomi swoich obowiązków związanych z ochroną danych, poufnością i konfliktem interesów.

Artykuł 13

Zaangażowanie właściwych partnerów w przygotowanie naborów wniosków

Przy angażowaniu właściwych partnerów w przygotowanie naborów wniosków lub w ich ocenę instytucje zarządzające podejmują odpowiednie środki w celu uniknięcia ewentualnego konfliktu interesów.

Artykuł 14

Zaangażowanie właściwych partnerów w przygotowanie sprawozdań z postępów

Państwa członkowskie angażują właściwych partnerów w przygotowanie sprawozdań z postępów we wdrażaniu umowy partnerstwa, o których mowa w art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, szczególnie w zakresie oceny roli partnerów we wdrażaniu umowy partnerstwa oraz przeglądu opinii wyrażonych przez partnerów podczas konsultacji, w tym w stosownych przypadkach opisu sposobu, w jaki uwzględniono opinie partnerów.

Artykuł 15

Zaangażowanie właściwych partnerów w monitorowanie programów

Instytucje zarządzające angażują partnerów w ramach komitetów monitorujących i ich grup roboczych w ewaluację wykonania programu, w tym we wnioski z przeglądu wyników, a także w przygotowanie rocznych sprawozdań z wdrażania programów.

Artykuł 16

Zaangażowanie właściwych partnerów w ewaluację programów

1. Instytucje zarządzające angażują właściwych partnerów w ewaluację programów w ramach komitetów monitorujących oraz w stosownych przypadkach w ramach szczególnych grup roboczych utworzonych do tego celu przez komitety monitorujące.

2. Instytucje zarządzające programami Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i Funduszu Spójności przeprowadzają konsultacje z partnerami dotyczące sprawozdań zawierających podsumowanie wyników ewaluacji przeprowadzonych podczas okresu programowania zgodnie z art. 114 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013.

ROZDZIAŁ VI

ORIENTACYJNE OBSZARY, TEMATY I DOBRE PRAKTYKI W ZAKRESIE KORZYSTANIA Z EFSI W CELU WZMACNIANIA ZDOLNOŚCI INSTYTUCJONALNYCH WŁAŚCIWYCH PARTNERÓW ORAZ ROLI KOMISJI W ROZPOWSZECHNIANIU DOBRYCH PRAKTYK

Artykuł 17

Wzmacnianie zdolności instytucjonalnych właściwych partnerów

1. Instytucja zarządzająca analizuje konieczność skorzystania z pomocy technicznej w celu udzielenia wsparcia na rzecz wzmocnienia zdolności instytucjonalnych partnerów, w szczególności niewielkich władz lokalnych, partnerów gospodarczych i społecznych oraz organizacji pozarządowych, aby umożliwić im skuteczne uczestnictwo w przygotowaniu, wdroażaniu, monitorowaniu i ewaluacji programów.

2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1, może mieć między innymi formę specjalnych warsztatów, sesji szkoleniowych, struktur koordynacyjnych i sieciowych lub formę wkładu w koszty udziału w spotkaniach związanych z przygotowaniem, wdrażaniem, monitorowaniem i ewaluacją programów.

3. W odniesieniu do programów rozwoju obszarów wiejskich wsparcia, o którym mowa w ust. 1, można udzielać za pośrednictwem krajowej sieci obszarów wiejskich ustanowionej zgodnie z art. 54 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013.

4. W odniesieniu do programów EFS instytucje zarządzające w regionach słabiej rozwiniętych lub regionach przejściowych bądź w państwach członkowskich kwalifikujących się do wsparcia z Funduszu Spójności zapewniają, aby w zależności od potrzeby na działania na rzecz budowania potencjału partnerów społecznych i organizacji pozarządowych zaangażowanych w dane programy przydzielane były odpowiednie zasoby EFS.

5. W odniesieniu do europejskiej współpracy terytorialnej wsparcie na podstawie ust. 1 i 2 może również obejmować wsparcie dla partnerów na rzecz wzmocnienia ich zdolności instytucjonalnych do uczestnictwa w działaniach w zakresie współpracy międzynarodowej.

Artykuł 18

Rola Komisji w rozpowszechnianiu dobrych praktyk

1. Komisja ustanawia mechanizm współpracy zwany europejską wspólnotą praktyków ds. partnerstwa, który jest wspólny dla EFSI oraz otwarty dla zainteresowanych państw członkowskich, instytucji zarządzających i organizacji reprezentujących partnerów na szczeblu unijnym.

Europejska wspólnota praktyków ds. partnerstwa ułatwia wymianę doświadczeń, budowanie potencjału oraz rozpowszechnianie stosownych wyników.

2. Komisja udostępnia przykładowe dobre praktyki w zakresie organizacji partnerstwa.

3. Wymiana doświadczeń w identyfikacji, przekazywaniu i rozpowszechnianiu dobrej praktyki i innowacyjnych podejść w związku z wdrażaniem programów i działań w zakresie współpracy międzyregionalnej na mocy art. 2 pkt 3 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 [1] obejmuje doświadczenia w zakresie partnerstwa w programach EWT.

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna" (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 259).

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 19

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 stycznia 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący